

I

(Seadusandlikud aktid)

DIREKTIIVID

NÕUKOGU DIREKTIIV (EL) 2016/1164,

12. juuli 2016,

millega nähakse ette siseturu toimimist otseselt mõjutavate maksustamise vältimise viiside vastased eeskirjad

EUROOPA LIIDU NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingut, eriti selle artiklit 115,

võttes arvesse Euroopa Komisjoni ettepanekut,

olles edastanud seadusandliku akti eelnõu liikmesriikide parlamentidele,

võttes arvesse Euroopa Parlamendi arvamust ⁽¹⁾,

võttes arvesse Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee arvamust ⁽²⁾,

toimides seadusandliku erimenetluse kohaselt

ning arvestades järgmist:

- (1) Praegused poliitilised prioriteedid rahvusvahelise maksustamise valdkonnas rõhutavad vajadust tagada, et maksu makstakse seal, kus kasum ja väärtus tekib. Seetõttu on hädavajalik taastada usaldus maksusüsteemide õigluse vastu ja võimaldada riikide valitsustel oma maksuveraansust tegelikult teostada. Need uued poliitilised eesmärgid väljenduvad Majanduskoostöö ja Arengu Organisatsiooni (OECD) poolt maksubaasi õonestamise ja kasumi ümberpaigutamise (BEPS) vastase algatuse raames antud konkreetsetes tegevussuunistes. Euroopa Ülemkogu tervitas seda tööd oma 13.–14. märtsi 2013. aasta ja 19.–20. detsembri 2013. aasta järeldustes. Pidades silmas vajadust tagada õiglasem maksustamine, esitas komisjon 17. juuni 2015. aasta teatises Euroopa Liidus äriühingute õiglase ja tõhusa maksustamise tegevuskava.
- (2) Lõplikud aruanded 15 OECD BEPSi vastase meetme kohta avaldati 5. oktoobril 2015. Nõukogu tervitas seda tulemust oma 8. detsembri 2015. aasta järeldustes. Nõukogu rõhutas järeldustes vajadust leida ühised, kuid paindlikud lahendused ELi tasandil, mis oleksid kooskõlas OECD BEPSi käsitlevate järeldustega. Lisaks toetati järeldustes BEPSi vastaste meetmete tõhusat ja kiiret kooskõlastatud rakendamist ELi tasandil ja leiti, et ELi direktiivid peaksid asjakohastel juhtudel olema eelistatud vahend OECD BEPSi käsitlevate järelduste ELi tasandil rakendamiseks. Siseturu hea toimimise jaoks on oluline, et liikmesriigid täidaksid miinimumina BEPSi

⁽¹⁾ Euroopa Liidu Teatajas seni avaldamata.

⁽²⁾ Euroopa Liidu Teatajas seni avaldamata.

tegevuskava raames võetud kohustusi ning võtaksid üldisemalt piisavalt sidusal ja koordineeritud viisil meetmeid maksustamise vältimise viisidega võitlemiseks ning liidus õiglase ja tõhusa maksustamise tagamiseks. Omavahel tihedalt integreerunud majandustega turul on vaja ühtset strateegilist lähenemisviisi ja koordineeritud tegevust, et parandada siseturu toimimist ja maksimeerida BEPS-algatuse positiivset mõju. Lisaks on ainult ühise raamistiku abil võimalik vältida turu killustumist ning kõrvaldada olemasolevad ebakõlad ja turumoonutused. Samuti annavad riiklikud rakendusmeetmed, mis järgivad kogu liidus samu põhimõtteid, maksumaksjatele õiguskindluse selles, et need meetmed on kooskõlas liidu õigusega.

- (3) On vaja kehtestada eeskirjad, et tugevdada keskmist kaitset agressiivse maksuplaneerimise vastu siseturul. Kuna need eeskirjad peavad sobituma 28 erinevasse äriühingu maksustamise süsteemi, peaksid need sisaldama vaid üldsätteid ja jätma eeskirjade rakendamise liikmesriikidele, kuna viimastel on võimalik kujundada eeskirjadega seotud elemente viisil, mis sobib kõige paremini nende äriühingute maksustamise süsteemiga. Selle eesmärgi saab saavutada, nähes kogu liidus ette siseriiklike äriühingu maksustamise süsteemide miinimumkaitse maksustamise vältimise viiside vastu. Seepärast on vaja koordineerida seda, kuidas liikmesriigid rakendavad 15 OECD BEPSi vastast meetet, et tõhustada maksustamise vältimise viisidega võitlemist kogu siseturul. Seetõttu on siseturul teatavates valdkondades vaja kehtestada ühine miinimumkaitse.
- (4) On vaja kehtestada eeskirjad, mis kuuluvad kohaldamisele kõigi nende maksumaksjate suhtes, kes on kohustatud liikmesriigis äriühingu tulumaksu maksuma. Pidades silmas, et selle tulemuseks võib olla vajadus hõlmata laiemat valikut siseriiklike makse, ei ole soovitatav laiendada käesoleva direktiivi kohaldamisala sellist liiki üksustele, kelle suhtes liikmesriigis äriühingu tulumaksu ei kohaldata, st eelkõige läbipaistvatele üksustele. Kõnealuseid eeskirju tuleks kohaldada ka äriühingust maksumaksjate püsivatele tegevuskohtadele, mis asuvad teises liikmesriigis (teistes liikmesriikides). Äriühingust maksumaksjad võivad olla liikmesriigi maksuresidendid või nad võivad olla asutatud liikmesriigi õigusnormide alusel. Nende eeskirjade kohaldamisalasse peaksid kuuluma ka kolmandate riikide maksuresidendist üksuste püsivad tegevuskohad, kui need asuvad ühes või mitmes liikmesriigis.
- (5) On vaja kehtestada eeskirjad siseturul maksubaasi õõnestamise ja kasumi siseturult väljapaigutamise vastu. Selle eesmärgi saavutamisele kaasaaitamiseks on vajalikud eeskirjad järgmistes valdkondades: intresside mahaarvamise piirang, lahkumismaks, üldine kuritarvituste vastane reegel, välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevad eeskirjad ja eeskirjad hübriidsete ebakõlade käsitlemiseks. Kui nende eeskirjade kohaldamine põhjustab topeltmaksustamist, peaksid maksumaksjad saama maksusoodustust õigusena arvata maha teises liikmesriigis või kolmandas riigis tasutud maks. Seega peaks eeskirjade eesmärk olema mitte üksnes võidelda maksustamise vältimise viisidega, vaid hoida ära ka turul muude takistuste, nagu topeltmaksustamise loomist.
- (6) Kontsernid on hakanud oma üldise maksukoormuse vähendamiseks üha rohkem kasutama BEPSi ülemääraste intressimaksete kaudu. Sellise tegevuse tõkestamiseks on vajalik intresside mahaarvamise piirang, millega piiratakse maksumaksja ülejääva laenukasutuse kulu mahaarvamist. Seepärast on vaja kindlaks määrata mahaarvamise suhtarv, mis lähtub maksumaksja intressi-, maksu- ja amortisatsioonieelsest kasumist (EBITDA). Liikmesriigid võiksid seda suhtarvu vähendada, kehtestada tähtajad või piirata tasaarvestamata laenukasutuse kulu summat, mida võib kõrgema kaitsetaseme tagamiseks kas edasi või tagasi kanda. Kuna eesmärgiks on kehtestada miinimumstandardid, võiks liikmesriikidel olla võimalik võtta vastu alternatiivne meede seoses maksumaksja intressi- ja maksueelse kasumiga (EBIT) ja määrata see kindlaks viisil, mis on samaväärne EBITDA-l põhineva suhtarvuga. Samuti võiksid liikmesriigid lisaks käesoleva direktiiviga ettenähtud intresside mahaarvamise piirangule kasutada kontsernisestest võlakohustuste rahastamise vastaseid sihipäraseid eeskirju, eelkõige alakapitaliseeritust käsitlevaid eeskirju. Maksuvaba tulu ei tohiks mahaarvatava laenukasutuse kuluga tasaarvestada. Seda seetõttu, et mahaarvatava intressi suuruse kindlaksmääramisel tuleks arvesse võtta üksnes maksustatavat tulu.
- (7) Kui maksumaksja kuulub kohustuslikku konsolideeritud aruannet esitavasse kontserni, võib talle suurema ülejääva laenukasutuse kulu mahaarvamise õiguse andmisel arvesse võtta kontserni üldist ülemaailmse tasandi võlakooormust. Samuti võib olla asjakohane sätestada eeskirjad omakapitali erandi sätte kohta, mille puhul intresside mahaarvamise piirangut ei kohaldata, kui äriühing suudab tõestada, et tema omakapitali ja koguvara suhe on ligikaudu võrdne kontserni vastava suhtega või sellest suurem. Intresside mahaarvamise piirangust tuleks kohaldada maksumaksja ülejäävale laenukasutuse kulule, sõltumata sellest, kas see tuleneb võlakohustusest, mis

tekkis riigisiselt, teises liikmesriigis või kolmandas riigis, või kas see pärineb kolmandatelt isikutelt, sidusettevõtjatel või kontserni seest. Kui kontsernil on ühes liikmesriigis rohkem kui üks üksus, võib liikmesriik intresside mahaarvamise piirangu kohaldamisel arvesse võtta kõigi samas liikmesriigis asuvate kontserni üksuste üldist olukorda, sealhulgas üksuse eraldi maksustamise süsteemi, et võimaldada üksustevahelist kasumi või intressisumma ülekandmist kontserni piires.

- (8) Eeskirjadest tuleneva haldus- ja eeskirjade järgimise koormuse vähendamiseks ilma nende maksumõju oluliselt vähendamata võib olla asjakohane ette näha „safe harbour“-põhimõte, nii et netointress oleks alati kuni teatud kindla summani mahaarvatav, kui see toob kaasa suurema mahaarvamise kui EBITDA-l põhineva suhtarvu alusel. Liikmesriigid võivad vähendada kindlaksmääratud rahalist künnist, et tagada oma siseriikliku maksubaasi kõrgem kaitsetase. Kuna BEPS toimub põhimõtteliselt sidusettevõtjate vahel ülemääraste intressimaksete tegemise kaudu, on asjakohane ja vajalik lubada jätta intresside mahaarvamise piirangu kohaldamisalast välja eraldiseisvad üksused, arvestades et maksustamise vältimise riskid on väikesed. Uuele intresside mahaarvamise piirangule ülemineku hõlbustamiseks võiksid liikmesriigid näha ette varasemate õiguste kaitse klausli, mis hõlmaks olemasolevad laenuid sellises ulatuses, kui võrd nende tingimusi hiljem ei muudeta, st mis tahes tingimuste hilisema muutmise korral ei kohaldataks varasemate õiguste kaitse klauslit ühegi laenusumma suurendamise või laenu kestuse pikendamise suhtes, vaid see oleks piiratud laenu algsete tingimustega. Ilma et see piiraks riigiabi eeskirjade kohaldamist, võivad liikmesriigid samuti jätta välja ülejääva laenukasutuse kulu, mis on tekkinud laenudelt, mida kasutatakse pikaajaliste avaliku sektori taristuprojektide rahastamiseks, arvestades et selliste rahastamiskokkulepete puhul on BEPSi riskid väikesed või puuduvad üldse. Sellega seoses peaksid liikmesriigid asjakohaselt näitama, et avaliku sektori taristuprojektide rahastamiskokkulepetel on eriomased tunnused, mis õigustab sellise maksustamislahenduse kasutamist võrreldes teiste rahastamiskokkulepetega, mille suhtes kohaldatakse piiravat korda.
- (9) Ehkki üldise arusaama kohaselt tuleks ka finantsettevõtjate, st finantsasutuste ja kindlustusandjate suhtes kohaldada intresside mahaarvamisel piiranguid, on samuti üldteada, et neil kahel sektoril on eriomased tunnused, mis nõuavad enam kohandatud lähenemisviisi. Võttes arvesse, et kõnealuses valdkonnas ei ole rahvusvahelise ja liidu tasandi arutelud veel piisavaid tulemusi andnud, ei ole praegu veel võimalik kehtestada finants- ja kindlustus-sektoris konkreetseid eeskirju ning seetõttu peaks liikmesriikidel olema võimalik need sektorid intresside mahaarvamise piirangu kohaldamisalast välja jätta.
- (10) Lahkumismaksu eesmärk on tagada, et kui maksumaksja viib vara või oma maksuresidentsuse ühe riigi maksujurisdiktsioonist välja, maksustab see riik tema territooriumil tekkinud mis tahes kapitalikasumi majandusliku väärtuse, isegi kui seda kasumit ei ole riigist lahkumise hetkeks veel realiseeritud. Seetõttu on vaja täpsustada olukorrad, kus maksumaksja suhtes kehtib lahkumismaks ja maksustatakse tema realiseerimata kapitalitulu, mis on osa üleviidavast varast. Samuti on kasulik selgitada, et vara, sealhulgas raha ülekandmine emaettevõtja ja selle tütarettevõtjate vahel jääb kavandatava lahkumismaksu eeskirja kohaldamisalast välja. Nende summade arvutamiseks on oluline määrata reaalturuväärtuse põhimõttel kindlaks ülekantud vara turuväärtus vara riigist väljaviimise hetkel. Selleks et tagada korra kooskõla krediidimeetodi kasutamise, võiks lubada liikmesriikidel viidata ajahetkele, mil üleviidud vara maksustamise õigus kaob. Maksustamise õigus tuleks määratleda siseriiklikul tasandil. Samuti on vajalik lubada vastuvõtval riigil väljaviimise riigi poolt kehtestatud ülekantud vara väärtust vaidlustada, kui see ei kajasta vara turuväärtust. Sel eemärgil võivad liikmesriigid kasutada olemasolevaid vaidluste lahendamise mehhanisme. Euroopa Liidus tuleb käsitleda lahkumismaksu kohaldamist ja välja tuua tingimused, mis peavad olema täidetud selleks, et lahkumismaks oleks liidu õigusega kooskõlas. Sellistel juhtudel peaks maksumaksjatel olema õigus kas maksta kohe riigist lahkumisel tasumisele kuuluv kindlaksmääratud maksusumma või hajutada maksusumma kindla arvu aastate peale, koos võimalike intresside ja garantiiga.

Selleks võivad liikmesriigid nõuda asjaomastelt maksumaksjatel maksudeklaratsioonis vajaliku teabe esitamist. Lahkumismaksu ei tuleks nõuda juhul, kui vara kantakse üle ajutiselt ja kui vara paigutatakse tagasi vara ülekandja liikmesriiki, juhul kui vara kantakse üle usaldatavusnormatiivide kapitalinõuete täitmiseks või likviidsuse juhtimiseks või kui tegemist on väärtpaperite kaudu finantseerimise tehingu või tagatiseks antud varaga.

- (11) Üldine kuritarvituste vastane reegel on maksusüsteemides ette nähtud selleks, et võidelda nende kuritarvitavate maksutavadega, mida ei ole konkreetsete sätetega veel reguleeritud. Seega on üldise kuritarvituste vastase reegli eesmärk täita lünki ja see ei tohiks mõjutada kuritarvituste vastaste erireeglite kohaldamist. Liidus tuleks üldist

kuritarvituste vastast reeglit kohaldada kokkulepetele, mis on fiktiivsed; muul juhul peaks maksumaksjal olema õigus valida oma majandustegevuse jaoks maksustamise seiskohalt kõige tõhusam ülesehitus. Lisaks on oluline tagada, et üldist kuritarvituste vastast reeglit kohaldataks ühetaoliselt liikmesriigi sees, liidu piires ja suhetes kolmandate riikidega, nii et selle kohaldamisala ja kohaldamise tagajärjed ei oleks riigisisestes ja piiriülestes olukordades erinevad. Liikmesriike ei tohiks takistada kohaldamast karistusi, kui on kohaldatav üldine kuritarvituste vastane reegel. Hinnates seda, kas kokkulepet tuleks lugeda fiktiivseks, võib liikmesriik saada kaaluda kõiki reaalseid majanduslikke põhjusi, sealhulgas finantstegevust.

- (12) Välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevate eeskirjade toimel omistatakse madala maksumääraga maksustatava kontrollitava tütarettevõtja tulu emaettevõtjale. Seejärel maksustatakse emaettevõtja selliselt saadud tulu riigis, kus ta on maksuresident. Asjaomase riigi poliitikaprioriteetidest sõltuvalt võivad välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevad eeskirjad hõlmata kogu madala maksumääraga maksustatavat tütarettevõtjat, konkreetseid tulukategooriaid või piirduda tuluga, mis on tütarettevõtjale kunstlikult omistatud. Eelkõige, selleks et tagada, et välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevate eeskirjade kasutamine on proportsionaalne reaktsioon BEPSiga seotud probleemidele, on äärmiselt tähtis, et liikmesriigid, kes piirduvad oma välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevates eeskirjades tuluga, mis on tütarettevõtjale kunstlikult omistatud, võtaksid eesmärgiks täpselt sellised olukorrad, kus suurem osa kontrollitava tütarettevõtja tasandil kunstlikult omistatud tulu loonud otsustusfunktsioonidest täidetakse maksumaksja liikmesriigis. Halduskoormuse ja nõuete täitmise kulude piiramiseks peaks olema vastuvõetav ka see, et need liikmesriigid vabastaksid teatud vähest kasumit teenivad või väikese kasumimarginaaliga üksused, kellest tulenev maksustamise vältimise oht on väiksem. Seetõttu on vajalik, et välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevad eeskirjad laieneksid püsivate tegevuskohtade kasumile, kui sellele ei kohaldata maksu või see on maksuvaba maksumaksja liikmesriigis. Välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevate eeskirjade kohaselt ei ole siiski vajadust maksustada selliste püsivate tegevuskohtade kasumit, kellele ei anta siseriiklike eeskirjade kohaselt maksuvabastust, sest neid püsivaid tegevuskohti koheldakse nii, nagu nad oleksid välismaised kontrollitavad äriühingud. Kõrgema kaitsetaseme tagamiseks võiksid liikmesriigid vähendada kontrollimise künnist või kasutada võrreldes tegelikult tasutud äriühingu tulumaksuga kõrgemat künnist koos äriühingu tulumaksuga, mis oleks tulnud tasuda maksumaksja liikmesriigis. Liikmesriigid võiksid välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevate eeskirjade siseriiklikusse õigusesse ülevõtmisel kasutada piisavalt kõrget maksumäära murdosalist künnist.

Soovitav on käsitleda nii kolmandates riikides kui ka liidu sees tekkida võivaid olukordi. Põhivabaduste järgimiseks tuleks tulukategooriad kombineerida sisulistel põhjustel tehtava erandiga, mille eesmärk on piirata liidus eeskirjade mõju juhtumitega, kus välismaisel kontrollitaval äriühingul puudub sisuline majandustegevus. On tähtis, et maksuhaldurid ja maksumaksjad teeksid koostööd asjakohaste faktide ja asjaolude kogumisel, et teha kindlaks, kas erandit võimaldavat reeglit saab kohaldada. Välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevate eeskirjade siseriiklikusse õigusesse ülevõtmisel peaks olema liikmesriikidel lubatud kasutada kolmandate riikide valget, halli või musta nimekirja, mille koostamise aluseks on teatavad käesolevas direktiivis sätestatud kriteeriumid [...] ja mis võivad sisaldada äriühingu tulumaksu määra taset, või kasutada selle alusel koostatud liikmesriikide valget nimekirja.

- (13) Hübriidset ebakõlad on maksete (finantsinstrumentide) või üksuste erineva õigusliku kvalifitseerimise tulemus ja need ebakõlad tulevad esile olukorras, kus kokku puutuvad kahe jurisdiktsiooni õigussüsteemid. Selliste ebakõlade tulemusel toimub tihti topeltmahaarvamine (st mahaarvamine mõlemas riigis) või juhtub see, et tulu arvatakse maha ühes riigis, ilma et see teises riigis kirjendataks. Hübriidsete ebakõlade kasutamise mõju neutraliseerimiseks on vaja kehtestada eeskirjad, mille kohaselt üks kahest jurisdiktsioonist, kelle vahel ebakõla tekkis, saaks keelduda sellise tulemuseni viiva makse mahaarvamisest. Sellega seoses on kasulik selgitada, et käesoleva direktiivi meetmed hübriidsete ebakõlade kõrvaldamiseks on suunatud sellele, et lahendada ebakõlasid hõlmavaid olukordi tulenevalt erinevustest finantsinstrumendi või üksuse õiguslikul kvalifitseerimisel, ega ole mõeldud selleks, et mõjutada liikmesriigi maksusüsteemi üldisi jooni. Kuigi liikmesriigid on äriühingute maksustamise käitumisjuhendi tööühema raames kokku leppinud suunistes hübriidüksuste ja püsivate hübriidtegevuskohtade maksustamislahenduste kohta liidus ning hübriidüksuste maksustamislahenduste kohta suhetes kolmandate riikidega, on sellegipoolest vaja kehtestada siduvad eeskirjad. On äärmiselt tähtis teha täiendavat tööd hübriidsete ebakõladega liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel, samuti muude hübriidsete ebakõladega, näiteks püsivate tegevuskohtadega seotud ebakõladega.
- (14) On oluline selgitada, et käesoleva direktiiviga ette nähtud maksustamise vältimise vastaste eeskirjade rakendamine ei tohiks mõjutada maksumaksjate kohustust järgida reaalturuväärtuse põhimõtet ega liikmesriikide õigust suurendada reaalturuväärtuse põhimõtte alusel maksustatavat summat, kui see on asjakohane.

- (15) Euroopa Andmekaitseinspektoriga konsulteeriti vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EÜ) nr 45/2001⁽¹⁾ artikli 28 lõikele 2. Käesoleva direktiivi raames isikuandmete töötlemise korral tuleb järgida Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 8 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivis 95/46/EÜ⁽²⁾ sätestatud õigust isikuandmete kaitsele.
- (16) Pidades silmas, et käesoleva direktiivi peamine eesmärk on suurendada siseturu kui terviku vastupidavust piiriülestele maksustamise vältimise viisidele, ei ole seda eesmärki võimalik piisavalt saavutada, kui iga liikmesriik tegutseb teistest eraldi. Siseriiklikud äriühingu maksustamise süsteemid on erinevad ja liikmesriikide sõltumatu tegevus vaid säilitaks siseturu praeguse killustatuse otsese maksustamise valdkonnas. See omakorda laseb jääda püsima erinevate siseriiklike meetmete koostoimes tekkinud ebatõhususel ja moonutustel. Tulemuseks on kooskõlastuse puudumine. Kuna ebatõhusus siseturul tekitab eeskätt piiriüleseid probleeme, tuleks liidu tasandil vastu võtta parandusmeetmed. Seetõttu on oluline võtta vastu lahendused, mis toimivad siseturul tervikuna, ning seda on võimalik paremini saavutada liidu tasandil. Seega võib liit kehtestada meetmeid kooskõlas Euroopa Liidu lepingu artiklis 5 sätestatud subsidiaarsuse põhimõttega. Kõnealuses artiklis sätestatud proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt ei lähe käesolev direktiiv nimetatud eesmärgi saavutamiseks vajalikust kaugemale. Kehtestades miinimumkaitse siseturul, on käesoleva direktiivi eesmärk üksnes saavutada see, et liidusiseselt toimuks nende eesmärkide saavutamiseks minimaalne kooskõlastus.
- (17) Komisjon peaks käesoleva direktiivi rakendamist hindama nelja aasta möödumisel pärast direktiivi jõustumist ja esitama selle kohta nõukogule aruande. Liikmesriigid peaksid esitama komisjonile kogu teabe, mis on selleks hindamiseks vajalik,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA DIREKTIIVI:

I PEATÜKK

ÜLDSÄTTED

Artikkel 1

Kohaldamisala

Käesolevat direktiivi kohaldatakse kõigi nende maksumaksjate suhtes, kellel on ühes või mitmes liikmesriigis kohustus tasuda äriühingu tulumaksu, sealhulgas kolmanda riigi maksuresidentid üksuse ühes või mitmes liikmesriigis asuvate püsivate tegevuskohtade suhtes.

Artikkel 2

Mõisted

Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

- 1) „laenukasutuse kulu“ – intressikulu igasuguse võlakohustuse puhul, muud kulud, mis on majanduslikult samaväärsed rahaliste vahendite kaasamisega seoses tekkinud intressi ja kuluga, nagu on määratletud siseriiklikus õiguses, sealhulgas, kuid sellega piirdumata, maksed kasumiosaluslaenude alusel, sellistelt instrumentidelt nagu vahetusvõlakirjad ja nullkupongvõlakirjad kogunenud arvestuslik intress, alternatiivsete rahastamiskokkulepete, näiteks islamipärase rahastamise alusel saadud summad, kapitalirendi maksete rahastamiskulude osa, seotud vara bilansilise väärtusega hõlmatud kapitaliseeritud intress või kapitaliseeritud intressi amortisatsioon, asjakohasel juhul siirdehindade kohase rahastamise tootluse põhjal arvutatud summad, tingliku intressi summad üksuse

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2000. aasta määrus (EÜ) nr 45/2001 üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ühenduse institutsioonides ja asutustes ning selliste andmete vaba liikumise kohta (EÜT L 8, 12.1.2001, lk 1).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. oktoobri 1995. aasta direktiiv 95/46/EÜ üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ja selliste andmete vaba liikumise kohta (EÜT L 281, 23.11.1995, lk 31).

laenukasutusega seotud tuletisinstrumentide või riskimaanduskokkulepete alusel, teatav vahetuskursikasum või -kahjum seoses laenukasutuse ja rahaliste vahendite kaasamisega seotud instrumentidega, rahastamiskokkulepete garantiitasud, korraldustasud ja samalaadsed rahaliste vahendite laenamisega seotud kulud;

- 2) „ülejääv laenukasutuse kulu“ – summa, mille võrra maksumaksja mahaarvatav laenukasutuse kulu ületab intressitulu ja muud majanduslikult samaväärset maksustatavat tulu, mida maksumaksja saab vastavalt siseriiklikule õigusele;
- 3) „maksustamisperiood“ – majandusaasta, kalendriaasta või mis tahes muu maksustamise eesmärgil asjakohane periood;
- 4) „sidusettevõtja“ –
  - a) üksus, milles maksumaksjal on otsene või kaudne osalus, mis on vähemalt 25 protsenti hääleõigusest või kapitalist, või mille kasumist tal on õigus saada vähemalt 25 protsenti;
  - b) füüsiline isik või üksus, kellel on maksumaksjas otsene või kaudne osalus, mis on vähemalt 25 protsenti hääleõigusest või kapitalist, või kellel on õigus saada vähemalt 25 protsenti selle maksumaksja kasumist;

Kui füüsilisel isikul või üksusel on maksumaksjas ning ühes või enamas üksuses otsene või kaudne osalus, mis on vähemalt 25 protsenti, käsitatakse kõiki asjaomaseid üksusi, sealhulgas maksumaksjat, samuti sidusettevõtjatena.

Artikli 9 kohaldamise eesmärgil ning kui ebakõla on seotud hübriidüksusega, muudetakse seda määratlust nii, et 25 protsendilise osaluse nõue asendatakse 50 protsendilise osaluse nõudega;

- 5) „finantsettevõtja“ – üks järgmistest üksustest:
  - a) krediidiasutus või investeerimisühing, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2004/39/EÜ⁽¹⁾ artikli 4 lõike 1 punktis 1, või alternatiivse investeerimisfondi valitseja, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2011/61/EL⁽²⁾ artikli 4 lõike 1 punktis b, või vabalt võõrandatavatesse väärtpaberitesse ühiseks investeeringuks loodud ettevõtja (eurofond) fondivalitseja, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2009/65/EÜ⁽³⁾ artikli 2 lõike 1 punktis b;
  - b) kindlustusandja, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2009/138/EÜ⁽⁴⁾ artikli 13 punktis 1;
  - c) edasikindlustusandja, nagu on määratletud direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 4;
  - d) tööandjapensiooni kogumisasutus, mis kuulub Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2003/41/EÜ⁽⁵⁾ kohaldamisalasse, välja arvatud juhul, kui liikmesriik on otsustanud nimetatud direktiivi artikli 5 alusel seda direktiivi asjaomase asutuse suhtes kas tervikuna või osaliselt mitte kohaldada, või nimetatud direktiivi artikli 19 lõikes 1 osutatud tööandjapensiooni kogumisasutuse esindaja;
  - e) pensionikindlustusasutused, kes haldavad selliseid pensioniskeeme, mida loetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EÜ) nr 883/2004⁽⁶⁾ ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EÜ) nr 987/2009⁽⁷⁾ kohaldamisalasse kuuluvateks sotsiaalkindlustusskeemideks, samuti juriidilised isikud, kes on asutatud selliste asutuste investeeringute tegemise eesmärgil;

(1) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. aprilli 2004. aasta direktiiv 2004/39/EÜ finantsinstrumentide turgude kohta, millega muudetakse nõukogu direktiive 85/611/EMÜ ja 93/6/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2000/12/EÜ ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 93/22/EMÜ (ELT L 145, 30.4.2004, lk 1).

(2) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2009. aasta direktiiv 2011/61/EL alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate kohta, millega muudetakse direktiive 2003/41/EÜ ja 2009/65/EÜ ning määruseid (EÜ) nr 1060/2009 ja (EL) nr 1095/2010 (ELT L 174, 1.7.2011, lk 1).

(3) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta direktiiv 2009/65/EÜ vabalt võõrandatavatesse väärtpaberitesse ühiseks investeeringuks loodud ettevõtjaid (eurofondid) käsitlevate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (ELT L 302 17.11.2009, lk 32).

(4) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2009. aasta direktiiv 2009/138/EÜ kindlustus- ja edasikindlustustegevuse alustamise ja jätkamise kohta (Solventus II) (ELT L 335, 17.12.2009, lk 1).

(5) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 3. juuni 2003. aasta direktiiv 2003/41/EÜ tööandjapensiooni kogumisasutuste tegevuse ja järelevalve kohta (ELT L 235, 23.9.2003, lk 10).

(6) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta (ELT L 166, 30.4.2004, lk 1).

(7) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. septembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 987/2009, milles sätestatakse määruse (EÜ) nr 883/2004 (sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta) rakendamise kord (ELT L 284 30.10.2009, lk 1).

- f) alternatiivne investeerimisfond, mida haldab alternatiivse investeerimisfondi valitseja, nagu on määratletud direktiivi 2011/61/EL artikli 4 lõike 1 punktis b, või alternatiivne investeerimisfond, mida juhitakse kohaldatava siseriikliku õigusakti kohaselt;
- g) vabalt võõrandatavatesse väärtpaberitesse ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtja direktiivi 2009/65/EÜ artikli 1 lõike 2 tähenduses;
- h) keskne vastaspool, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 648/2012 ⁽¹⁾ artikli 2 punktis 1;
- i) väärtpaberite keskedepositoorium, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 909/2014 ⁽²⁾ artikli 2 lõike 1 punktis 1;
- 6) „vara ülekandmine“ – toiming, millega liikmesriik kaotab õiguse maksustada ülekantud vara, samas kui vara jääb sama maksumaksja juriidilisse või majanduslikku omandisse;
- 7) „maksuresidentsuse üleviimine“ – toiming, millega maksumaksja lakkab olemast maksuresident ühes liikmesriigis, omandades maksuresidentsuse teises liikmesriigis või kolmandas riigis;
- 8) „püsiva tegevuskoha teostatava majandustegevuse üleviimine“ – toiming, millega maksumaksja lõpetab oma maksustatava tegevuse ühes liikmesriigis ja alustab seda teises liikmesriigis või kolmandas riigis, olemata selle teise liikmesriigi või kolmanda riigi maksuresident;
- 9) „ hübriidne ebakõla“ – ühe liikmesriigi maksumaksja ja teise liikmesriigi sidusettevõtja vaheline olukord või liikmesriikide poolte vaheline struktureeritud kokkulepe, mille puhul erinevused finantsinstrumendi või üksuse õiguslikus kvalifitseerimises toovad kaasa järgmise:
- a) sama makse, kulu või kahjum arvatakse maha nii selles liikmesriigis, kust makse pärineb, kus kulu kanti või kahjum tekkis, kui ka teises liikmesriigis („topeltmahaarvamine“); või
- b) makse arvatakse maha liikmesriigis, kust makse pärineb, ilma et sedasama makset teises liikmesriigis maksustamisel arvesse võetaks eesmärgil kirjendataks („mahaarvamine ilma arvesse võtmiseta“).

Artikkel 3

Miinimumkaitse

Käesolev direktiiv ei piira selliste siseriiklike või lepingupõhiste sätete kohaldamist, mille eesmärk on tagada riigisisesele äriühingute maksubaasile kõrgem kaitsetase.

II PEATÜKK

MAKSUSTAMISE VÄLTIMISE VASTASED MEETMED

Artikkel 4

Intresside mahaarvamise piirang

1. Ülejääv laenukasutuse kulu arvatakse maha sellel maksustamisperioodil, mil see kanti, ainult kuni 30 protsendi ulatuses maksumaksja intressi-, maksu- ja amortisatsioonieelsest kasumist (EBITDA).

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. juuli 2012. aasta määrus (EL) nr 648/2012 börsiväliste tuletisinstrumentide, kesksete vastaspoolte ja kauplemisteabehoidlate kohta (ELT L 201, 27.7.2012, lk 1).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. juuli 2014. aasta määrus (EL) nr 909/2014, mis käsitleb väärtpaberiarvelduse parandamist Euroopa Liidus ja väärtpaberite keskedepositooriume ning millega muudetakse direktiive 98/26/EÜ ja 2014/65/EL ning määrust (EL) nr 236/2012 (ELT L 257, 28.8.2014, lk 1).

Käesoleva artikli kohaldamisel võivad liikmesriigid käsitada maksumaksjana samuti:

- a) üksust, kelle puhul on lubatud või nõutud sätete kohaldamine kontserni nimel, nagu on määratletud vastavalt siseriiklikule maksuõigusele;
- b) üksust, kes kuulub kontserni, nagu on määratletud siseriiklikus maksuõiguses, mis ei konsolideeri maksustamise eesmärgil oma liikmete tulemit.

Sellisel juhul võib ülejääva laenukasutuse kulu ja EBITDA arvutada kontserni tasandil ning see sisaldab siis kõigi kontserni liikmete tulemusi.

2. EBITDA arvutatakse, liites maksumaksja liikmesriigis äriühingu tulumaksuga maksustatavale tulule ülejääva laenukasutuse kulu maksustamise eesmärgil korrigeeritud summad ning maksustamise eesmärgil korrigeeritud kulumi- ja amortisatsioonisummad. Maksuvaba tulu jäetakse maksumaksja EBITDAst välja.

3. Erandina lõikest 1 võib maksumaksjale anda õiguse:

- a) arvata ülejääva laenukasutuse kulu maha kuni 3 000 000 euro ulatuses;
- b) arvata ülejääva laenukasutuse kulu täies ulatuses maha, kui maksumaksja on eraldiseisev üksus.

Lõike 1 teise lõigu kohaldamisel arvestatakse 3 000 000 euro suurust summat kogu kontserni kohta.

Esimese lõigu punkti b kohaldamisel tähendab eraldiseisev üksus maksumaksjat, kes ei ole finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontserni osa ning kellel ei ole sidusettevõtjat ega püsivat tegevuskohta.

4. Liikmesriigid võivad jätta lõike 1 kohaldamisalast välja ülejääva laenukasutuse kulu, mis on tekkinud seoses järgmisega:

- a) enne 17. juunit 2016 sõlmitud laenulepingud, kuid see välistamine ei hõlma selliste laenude hilisemat muutmist;
- b) laenud, mida kasutatakse pikaajaliste avaliku sektori taristuprojektide rahastamiseks ja mille puhul nii projekti teostaja, laenukasutuse kulu, vara kui ka tulu asukoht on liidus.

Esimese lõigu punkti b kohaldamisel tähendab pikaajaline avaliku sektori taristuprojekt projekti, mille eesmärk on pakkuda, ajakohastada, käitada ja/või hooldada suuremahulist vara, mida liikmesriik peab üldist avalikku huvi pakkuvaks varaks.

Esimese lõigu punkti b kohaldamisel jäetakse kogu pikaajalisest avaliku sektori taristuprojektist saadav tulu maksumaksja EBITDAst välja ning väljajäetud ülejäävat laenukasutuse kulu ei arvata lõike 5 punktis b osutatud kontserni ülejääva laenukasutuse kulu hulka, mis tal on tekkinud seoses kolmandate isikutega.

5. Kui maksumaksja on finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontserni liige, võib maksumaksjale anda õiguse kas:

- a) arvata tema ülejääva laenukasutuse kulu maha täies ulatuses, kui maksumaksja tõendab, et tema omakapitali ja koguvara suhe on sama või suurem kui kontserni omakapitali ja koguvara suhe ning kui on täidetud järgmised tingimused:
  - i) maksumaksja omakapitali ja koguvara suhet peetakse võrdseks kontserni omakapitali ja koguvara suhtega, kui maksumaksja omakapitali ja koguvara suhe on kuni kaks protsendipunkti väiksem, ning
  - ii) kõiki varasid ja kohustusi hinnatakse sama meetodiga nagu lõikes 8 osutatud konsolideeritud finantsaruandes;

või

- b) arvata ülejääv laenukasutuse kulu maha suuremas summas kui see, mille oleks võinud maha arvata lõike 1 alusel. See kõrgem laenukasutuse kulu mahaarvamise piirmäär käib finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontserni kohta, mille liige maksumaksja on, ja see arvutatakse kahes etapis:
- i) esiteks arvutatakse suhtarv, jagades kolmandate isikutega seoses tekkinud kontserni ülejääva laenukasutuse kulu ära kontserni EBITDA peale, ning
  - ii) teiseks korrutatakse suhtarv lõike 2 kohaselt arvutatud maksumaksja EBITDAga.
6. Maksumaksja liikmesriik võib näha ette sätteid selleks, et kas:
- a) kanda ülejääv laenukasutuse kulu, mida ei saa lõigete 1–5 alusel jooksva maksustamisperioodil maha arvata, ilma ajalise piiranguta edasi;
  - b) kanda ülejääv laenukasutuse kulu, mida ei saa lõigete 1–5 alusel jooksva maksustamisperioodil maha arvata, ilma ajalise piiranguta edasi ja kuni kolme aasta võrra tagasi, või
  - c) kanda ilma ajalise piiranguta edasi ülejääva laenukasutuse kulu ja maksimaalselt viie aasta võrra edasi kasutamata intressisumma, mida ei saa lõigete 1–5 alusel jooksva maksustamisperioodil maha arvata.
7. Liikmesriigid võivad jätta lõigete 1–6 kohaldamisalast välja finantsettevõtjad, sealhulgas juhul, kui sellised finantsettevõtjad on finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontserni osaks.
8. Käesoleva artikli kohaldamisel kuuluvad finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontserni kõik üksused, kes on täielikult hõlmatud konsolideeritud finantsaruannetega, mis on koostatud rahvusvaheliste finantsaruandlusstandardite või liikmesriigi finantsaruandlusüsteemi alusel. Maksumaksjale võib anda õiguse kasutada muude raamatupidamissandardite alusel koostatud konsolideeritud finantsaruandeid.

Artikkel 5

Lahkumismaks

1. Maksumaksja peab maksu tasuma summas, mis võrdub ülekantava vara turuväärtusega vara riigist väljaviimise hetkel, millest on maha arvatud selle vara maksustamisväärtus, kui esineb vähemalt üks järgmistest asjaoludest:
- a) maksumaksja kannab vara oma peakontorist teises liikmesriigis või kolmandas riigis asuvasse püsivasse tegevuskohta niivõrd, kui võrd peakontori liikmesriigil ei ole ülekandmisest tulenevalt enam õigust ülekantud vara maksustada;
  - b) maksumaksja kannab vara oma liikmesriigis asuvast püsivast tegevuskohast teises liikmesriigis või kolmandas riigis asuvasse peakontorisse või püsivasse tegevuskohta niivõrd, kui võrd püsiva tegevuskoha liikmesriigil ei ole ülekandmisest tulenevalt enam õigust ülekantud vara maksustada;
  - c) maksumaksja viib oma maksuresidentsuse üle teise liikmesriiki või kolmandasse riiki, välja arvatud sellise vara osas, mis jääb tegelikult seotuks esimeses liikmesriigis asuva püsiva tegevuskohaga;
  - d) maksumaksja viib oma püsiva tegevuskoha majandustegevuse ühest liikmesriigist üle teise liikmesriiki või kolmandasse riiki niivõrd, kui võrd püsiva tegevuskoha liikmesriigil ei ole üleviimisest tulenevalt enam õigust ülekantud vara maksustada.
2. Maksumaksjale antakse õigus lõikes 1 osutatud lahkumismaksu tasumist edasi lükata, tasudes seda ajatatud maksetena viie aasta jooksul, kui esineb vähemalt üks järgmistest asjaoludest:
- a) maksumaksja kannab vara oma peakontorist teises liikmesriigis või Euroopa Majanduspiirkonna lepingu (EMP leping) osalisest kolmandas riigis asuvasse püsivasse tegevuskohta;

- b) maksumaksja kannab vara liikmesriigis asuvast püsivast tegevuskohast teises liikmesriigis või EMP lepingu osalisest kolmandas riigis asuvasse peakontorisse või teise püsivasse tegevuskohta;
- c) maksumaksja viib maksuresidentsuse üle teise liikmesriiki või EMP lepingu osalisest kolmandasse riiki;
- d) maksumaksja viib oma püsiva tegevuskoha majandustegevuse üle teise liikmesriiki või EMP lepingu osalisest kolmandasse riiki.

Käesolevat lõiget kohaldatakse EMP lepingu osalisest kolmandate riikide suhtes, kui nad on sõlminud maksumaksja liikmesriigi või liiduga lepingu vastastikuse abi kohta maksunõuete sissenõudmisel, mis on samaväärne nõukogu direktiivis 2010/24/EL⁽¹⁾ ette nähtud vastastikuse abiga.

3. Kui maksumaksja maksu tasumise lõike 2 kohaselt ajatab, võib temalt kas tema liikmesriigi või tema püsiva tegevuskoha liikmesriigi õigusnormide alusel nõuda intressi tasumist.

Kui on olemas tõendatav ja tegelik oht, et maksumaksja maksu ei tasu, võib temalt nõuda lõike 2 alusel maksu tasumise ajatamise tingimusena garantiid.

Teist lõiku ei kohaldata, kui maksumaksja või tema püsiva tegevuskoha liikmesriigi õigusnormid näevad ette võimaluse maksuvõla sissenõudmiseks teiselt maksumaksjalt, kes kuulub samasse kontserni ja on selle liikmesriigi maksuresident.

4. Lõike 2 kohaldamise korral peatatakse maksete ajatamine viivitamata ja maksuvõlg muutub sissenõutavaks järgmistel juhtudel:

- a) ülekantud vara või püsiva tegevuskoha majandustegevus on müüdüd või muul viisil võõrandatud;
- b) ülekantud vara on edasi kantud kolmandasse riiki;
- c) maksumaksja maksuresidentsus või püsiva tegevuskoha majandustegevus on edasi üle viidud kolmandasse riiki;
- d) maksumaksja pankrotistub või tema tegevus likvideeritakse;
- e) maksumaksja ei täida oma kohustusi seoses ajatatud maksetega ja ei paranda olukorda mõistliku aja jooksul, mis ei ületa 12 kuud.

Punkte b ja c ei kohaldata EMP lepingu osalisest kolmandate riikide suhtes, kui nad on sõlminud maksumaksja liikmesriigi või liiduga lepingu vastastikuse abi kohta maksunõuete sissenõudmisel, mis on samaväärne direktiivis 2010/24/EL ette nähtud vastastikuse abiga.

5. Kui vara, maksuresidentsus või püsiva tegevuskoha majandustegevus viiakse üle teise liikmesriiki, lähtub see liikmesriik maksustamise tarbeks vara väärtuse kindlaksmääramisel maksumaksja või tema püsiva tegevuskoha liikmesriigi poolt kindlaksmääratud vara väärtusest, välja arvatud juhul, kui see ei kajasta turuväärtust.

6. Lõigete 1–5 kohaldamisel on „turuväärtus“ summa, mille eest on saavad vara vahetada või mille alusel saavad vastastikuseid kohustusi arveldada tehingut teha soovivad ja üksteisest sõltumatud ostjad ja müüjad omavahelises tehingus.

7. Tingimusel et vara paigutatakse 12 kuu jooksul tagasi vara ülekandja liikmesriiki, ei kohaldata käesolevat artiklit väärtupaberite rahastamisega seotud vara ülekandmise suhtes, tagatiseks antud vara suhtes või juhul, kui vara kantakse üle usaldatavusnormatiivide kapitalinõuete täitmiseks või likviidsuse juhtimiseks.

⁽¹⁾ Nõukogu 16. märtsi 2010. aasta direktiiv 2010/24/EL vastastikuse abi kohta maksude, maksete ja teiste meetmetega seotud nõuete sissenõudmisel (ELT L 84, 31.3.2010, lk 1).

*Artikkel 6***Üldine kuritarvituste vastane reegel**

1. Äriühingu tulumaksukohustuse arvutamisel ei võta liikmesriigid arvesse skeeme või skeemide ahelat, mis, olles loodud põhieesmärgiga või ühe põhieesmärgiga saada maksueelis, mis on vastuolus kohaldatava maksuõiguse sisu või eesmärgiga, ei ole kõiki asjasse puutuvaid fakte ja asjaolusid arvesse võttes tegelik. Need skeemid võivad koosneda rohkem kui ühest vahestmest või osast.
2. Lõike 1 kohaldamisel peetakse skeeme või skeemide ahelat fiktiivseks, kui need ei ole loodud reaalsel ärilistel põhjustel, mis kajastavad tegelikku majanduslikku sisu.
3. Kui skeeme või skeemide ahelat ei võeta lõike 1 alusel arvesse, arvutatakse maksukohustus siseriiklike õigusnormide alusel.

*Artikkel 7***Välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevad eeskirjad**

1. Maksumaksja liikmesriik käsitab üksust või püsivat tegevuskohta, mille kasumi suhtes ei kohaldata selles liikmesriigis maksu või mis on selles liikmesriigis maksu maksmisest vabastatud, välismaise kontrollitava äriühinguna, kui on täidetud järgmised tingimused:
  - a) üksuse puhul on maksumaksjal üksi või koos oma sidusettevõtjatega otsene või kaudne osalus rohkem kui 50 % hääleõigusena või ta omab otseselt või kaudselt rohkem kui 50 % kapitalist või tal on õigus saada rohkem kui 50 % kõnealuse üksuse kasumist, ning
  - b) üksuse või püsiva tegevuskoha poolt oma kasumilt tegelikult tasutud äriühingu tulumaks on väiksem kui erinevus selle äriühingu tulumaksu summa, mis oleks üksusele või püsivale tegevuskohale määratud maksumaksja liikmesriigis kohaldatava äriühingu tulumaksu süsteemi kohaselt, ja üksuse või püsiva tegevuskoha poolt oma kasumilt tasutud tegeliku äriühingu tulumaksu summa vahel.

Esimese lõigu punkti b kohaldamisel ei võeta arvesse välismaise kontrollitava äriühingu püsivat tegevuskohta, mille suhtes ei kohaldata välismaise kontrollitava äriühingu jurisdiktsioonis maksu või mis on selles jurisdiktsioonis maksu maksmisest vabastatud. Peale selle tähendab äriühingu tulumaks, mis oleks tulnud tasuda maksumaksja liikmesriigis, maksu arvutatuna maksumaksja liikmesriigi eeskirjade kohaselt.

2. Kui üksust või püsivat tegevuskohta käsitatakse lõike 1 alusel välismaise kontrollitava äriühinguna, arwab maksumaksja liikmesriik maksustatava summa hulka:
  - a) üksuse jaotamata tulu või püsiva tegevuskoha tulu, mis kuulub järgmistesse kategooriatesse:
    - i) finantsvaralt saadud intress või muu tulu;
    - ii) intellektuaalomandist tulenevad litsentsitasud või muu tulu;
    - iii) dividendid ja aktsiate või osade müügist saadud tulu;
    - iv) kapitalirendist saadud tulu;
    - v) kindlustusest, pangandusest ja muust finantstegevusest saadud tulu;
    - vi) tulu, mis on saadud arveid väljastavalt ettevõttelt, kes saavad müügi- ja teenuste osutamise tulu sidusettevõtjalt ostetud ja neile müüdud kaupadelt ja teenustelt, lisamata mingit või lisades üksnes vähest majanduslikku väärtust;

Käesolevat punkti ei kohaldata juhul, kui välismaine kontrollitav äriühing tegeleb sisulise majandustegevusega, mida toetavad töötajad, seadmed, vara ja ruumid ning mida kinnitavad asjakohased faktid ja asjaolud.

Kui välismaine kontrollitav äriühing on resident või tema asukoht on kolmandas riigis, mis ei ole Euroopa Majanduspiirkonna lepingu osaline, võivad liikmesriigid otsustada eelnevat lõiku mitte kohaldada,

või

- b) üksuse või püsiva tegevuskoha jaotamata tulu, mis on saadud fiktiivsetest skeemidest, mis on loodud peamise eesmärgiga saada maksueelis.

Käesoleva punkti kohaldamisel peetakse skeemi või skeemide ahelat fiktiivseks niivõrd, kui võrd asjaomasel üksusel või püsival tegevuskohal ei oleks vara, millelt ta kogu või osa oma tulust saab, ja ta ei oleks võtnud vastavaid riske, kui teda ei kontrolliks äriühing, kus täidetakse selle vara ja nende riskidega seotud võtmetöötajate funktsiooni, mis on kontrollitava äriühingu tulu loomisel määrava tähtsusega.

3. Kui liikmesriik arvutab maksumaksja maksustatava summa liikmesriigi sätete alusel lõike 2 punkti a kohaselt, võib liikmesriik otsustada mitte käsitada üksust või püsivat tegevuskoha välismaise kontrollitava äriühinguna lõike 1 alusel, kui üksuse või püsiva tegevuskoha saadavast tulust üks kolmandik või alla selle kuulub lõike 2 punkti a kohastesse kategooriasse.

Kui liikmesriik arvutab maksumaksja maksustatava summa liikmesriigi sätete alusel lõike 2 punkti a kohaselt, võib liikmesriik otsustada mitte käsitada finantsettevõtjat välismaise kontrollitava äriühinguna, kui üksuse lõike 2 punkti a kohasesse kategooriasse kuuluvast tulust üks kolmandik või alla selle on saadud maksumaksja või tema sidusettevõtjatega tehtud tehingutest.

4. Liikmesriigid võivad jätta lõike 2 punkti b kohaldamisalast välja üksuse või püsiva tegevuskoha,

- a) mille bilansiline kasum ei ületa 750 000 eurot ja ärituluga mitte seotud tulu ei ületa 75 000 eurot, või
b) mille bilansiline kasum ei ületa maksustamisperioodi jooksul 10 protsenti tegevuskuludest.

Esimese lõigu punkti b kohaldamisel ei või tegevuskulud hõlmata sellise kauba maksumust, mis on müüdüd väljaspool riiki, mille resident üksus on või kus on püsiva tegevuskoha asukoht maksustamise eesmärgil, ega sidusettevõtjatele tehtud makseid.

Artikkel 8

Välismaise kontrollitava äriühingu tulu arvutamine

1. Artikli 7 lõike 2 punkti a kohaldamisel arvutatakse maksumaksja maksustatava summa hulka arvatav tulu selle liikmesriigi äriühingu tulumaksu käsitlevate sätete alusel, kus maksumaksja on maksuresident või kus on tema asukoht. Üksuse või püsiva tegevuskoha kahjumit ei arvata maksustatava summa hulka, vaid selle võib kooskõlas siseriikliku õigusega kanda edasi ja võtta arvesse järgnevatel maksuperioodidel.

2. Artikli 7 lõike 2 punkti b kohaldamisel piirdub maksumaksja maksustatava summa hulka arvatav tulu summadega, mis saadi niisuguselt varalt ja selliste riskide tulemusel, mis on seotud kontrollitava äriühingu võtmetöötajate funktsiooniga. Välismaise kontrollitava äriühingu tulu jaotus arvutatakse kooskõlas turuväärtuse põhimõttega.

3. Tulu, mis tuleb maksustatava summa hulka arvata, arvutatakse proportsionaalselt maksumaksja osalusega üksuses, nagu on määratletud artikli 7 lõike 1 punktis a.

4. Tulu lisatakse maksumaksja sellesse maksustamisperioodi, millal üksuse maksustamisaasta lõppeb.

5. Kui üksus jaotab maksumaksjale kasumit ja see jaotatud kasum arvatakse maksumaksja maksustatava tulu hulka, siis arvatakse varem artikli 7 alusel maksustatava summa hulka arvatud tulu jaotatud kasumilt tasumisele kuuluva maksu arvutamisel maksustatavast summast maha, et ei tekiks topeltnmaksustamist.
6. Kui maksumaksja võõrandab oma osaluse üksuses või püsiva tegevuskoha majandustegevuse ja mis tahes osa võõrandamisest saadud tulust on varem arvatud artikli 7 alusel maksustatava summa hulka, siis arvatakse see summa võõrandamisest saadud tulult tasumisele kuuluva maksu arvutamisel maksustatavast summast maha, et ei tekiks topeltnmaksustamist.
7. Maksumaksja liikmesriik võimaldab arvata üksuse või püsiva tegevuskoha tasutud maksu maha maksumaksja maksukohustusest maksuresidentsuse või asukohariigis. Mahaarvamise suurus arvutatakse kooskõlas siseriikliku õigusega.

Artikkel 9

Hübriidsed ebakõlad

1. Niivõrd, kui võrd hübriidsete ebakõlade tulemuseks on topeltnmahaarvamine, lubatakse mahaarvamine teha üksnes liikmesriigis, kust selline makse pärineb.
2. Niivõrd, kui võrd hübriidsete ebakõlade tulemuseks on mahaarvamine ilma arvesse võtmiseta, ei lase maksja liikmesriik sellist makset maha arvata.

III PEATÜKK

LÕPPSÄTTED

Artikkel 10

Läbivaatamine

1. Komisjon hindab käesoleva direktiivi rakendamist, eelkõige artikli 4 mõju, 9. augustiks 2020 ja esitab selle kohta nõukogule aruande. Komisjoni aruandega kaasneb vajaduse korral seadusandlik ettepanek.
2. Liikmesriigid edastavad komisjonile kogu teabe, mis on vajalik, et hinnata käesoleva direktiivi rakendamist.
3. Artikli 11 lõikes 6 osutatud liikmesriigid edastavad komisjonile enne 1. juulit 2017 kogu teabe, mis on vajalik maksubaasi õõnestamise ja kasumi ümberpaigutamise (BEPS) riskide ärahoidmiseks kehtestatud sihipäraste siseriiklike eeskirjade tulemuslikkuse hindamiseks.

Artikkel 11

Ülevõtmine

1. Liikmesriigid võtavad vastu ja avaldavad käesoleva direktiivi järgimiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid hiljemalt 31. detsembril 2018. Nad edastavad kõnealuste normide teksti viivitamata komisjonile.

Liikmesriigid kohaldavad neid norme alates 1. jaanuarist 2019.

Kui liikmesriigid need meetmed vastu võtavad, lisavad nad nendesse meetmetesse või nende meetmete ametliku avaldamise korral nende juurde viite käesolevale direktiivile. Sellise viitamise viisi näevad ette liikmesriigid.

2. Liikmesriigid edastavad komisjonile käesoleva direktiiviga reguleeritavas valdkonnas nende poolt vastuvõetavate põhiliste siseriiklike õigusnormide teksti.

3. Kui direktiivis nimetatakse rahaline väärtus eurodes, võivad liikmesriigid, mille rahahühik ei ole euro, otsustada arvestada vastavat väärtust omavääringus 12. juulil 2016.

4. Erandina artikli 5 lõikest 2 võib Eesti, niikaua kui ta ei maksusta jaotamata kasumit, käsitleda rahalises või mitterahalises vormis varade, sealhulgas sularaha ülekandmist Eestis asuvast püsivast tegevuskohest teises liikmesriigis või EMP lepingu osalisest kolmandas riigis asuvasse registrijärgsesse asukohta või teise püsivasse tegevuskohta kasumi jaotamisena ning kohaldada tulumaksu, andmata maksumaksjatele õigust sellise maksu tasumist edasi lükata.

5. Erandina lõikest 1 võtavad liikmesriigid vastu ja avaldavad artikli 5 järgimiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid hiljemalt 31. detsembriks 2019. Nad edastavad kõnealuste normide teksti viivitamata komisjonile.

Liikmesriigid kohaldavad neid norme alates 1. jaanuarist 2020.

Kui liikmesriigid need meetmed vastu võtavad, lisavad nad nendesse meetmetesse või nende meetmete ametliku avaldamise korral nende juurde viite käesolevale direktiivile. Sellise viitamise viisi näevad ette liikmesriigid.

6. Erandina artiklist 4 võivad liikmesriigid, kes on kehtestanud 8. august 2016 BEPSi riskide ärahoidmiseks sihipärased siseriiklikud eeskirjad, mis on käesolevas direktiivis sätestatud intresside mahaarvamise piiranguga samavõrra tulemuslikud, kohaldada neid sihipäraseid eeskirju kuni BEPSi aruande 4. meetmega seotud miinimumstandardit käsitleva OECD liikmete vahelise kokkuleppe ametlikul veebisaidil avaldamise kuupäevale järgneva esimese täieliku majandusaasta lõpuni, kuid hiljemalt kuni 1. jaanuarini 2024.

Artikkel 12

Jõustumine

Käesolev direktiiv jõustub kahekümnendal päeval pärast selle avaldamist *Euroopa Liidu Teatajas*.

Artikkel 13

Adressaadid

Käesolev direktiiv on adresseeritud liikmesriikidele.

Brüssel, 12. juuli 2016

Nõukogu nimel

eesistuja

P. KAŽIMÍR
